

64. møde.

Onsdag den 25. februar kl. 11.

Den første sag på dagsordenen var:

Forhandling om forsvarsministerens redegørelse af 19. februar 1976 [om „Christiania“].
(Redegørelse nr. IV. Redegørelsen givet 19/2 76).

Formanden:

Taletiden er for ordførerne i første omgang indtil 15 minutter, i anden omgang indtil 5 minutter. Andre, der ønsker ordet, har indtil 5 minutter i første omgang.

Kjeld Olesen (S):

Forsvarsministeren skal have tak for, at han just på dette tidspunkt er kommet med sin redegørelse. Vi nærmer os stærkt den 1. april, en dato, der har været gennemgående i debatten omkring Christiania. Der har været en stigende offentlig debat, som jeg synes gør det rimeligt, at vi også i folketinget tager en fornyet drøftelse, og ikke mindst har vi på det sidste set et nyt udspil fra Københavns kommune.

Det er først og fremmest de juridiske sider af problemet, som forsvarsministeren har beskæftiget sig med, herunder den folketingsbeslutning, der blev vedtaget den 10. april sidste år.

Forsvarsministeren har ofte været kritiseret, når han har henholdt sig til denne beslutning. Kritik, synes jeg, havde været berettiget, hvis han ikke gjorde det, for det er nu engang regeringens pligt at efterkomme, hvad et flertal i dette ting beslutter, og indtil dette øjeblik må vi konstatere, at folketingsbeslutningen stadig væk er i kraft.

Det er altså fejlagtigt, når nogle har fremstillet tingene, som om regeringen kunne disponere efter forgodtbefindende, også når det gælder forholdet til Københavns kommune. Området Christiania er beliggende i denne kommune, staten er husejer og må rette sig efter de krav, kommunen stiller.

Men vi ved også, at problemet Christiania på mange måder er atypisk og ikke kan vurderes kun juridisk eller kun socialt. Det var en af grundene til, at den forrige social-

demokratiske regering i 1973 traf sin beslutning om det 3-årige sociale eksperiment. I regeringens erklæring af 31. maj 1972 hed det bl. a. om det sociale eksperiment:

„Man oplever i disse år en forøgelse af grupper, der ikke kan eller vil tilpasse sig de krav, samfundet stiller. Det gælder de mange unge socialt truede grupper, hvor samfundets tilbud har været utilstrækkeligt eller uacceptabelt. Det gælder minoritetsgrupper, der er stødt ud af familie, venner og arbejdsfæller. Det gælder de ensomme og gamle, der føler sig fremmedgjort. Over for disse grupper må Christiania vurderes som et socialt eksperiment med det sigte at søge at give den enkelte forudsætninger for en mere meningsfyldt tilværelse.“

Eksperimentet var, at disse grupper skulle eksistere i Christiania på deres egne vilkår, og så måtte det vise sig, om der ud af dette ville vokse resultater. Allerede den gang forelå der et materiale om de erfaringer, man havde kunnet høste indtil da. Man skønnede, at omkring 100 af beboerne, hvis Christiania ikke fandtes, ville være i behandling på statshospitaler, skole- eller behandlingshjem eller i en af vore narkoinstitutioner.

Skal vi i dag gøre resultatet op, kan vi konstatere, at Christiania indtil nu har vist sig at være et eksperiment med resultater, der både kan gøres positivt og negativt op. Negativt har det været, at Christiania ikke fuldt ud har opfyldt aftalen om betaling af el og vand, og der har været problemer, når det gælder momsafregning, noget, der ikke må undervurderes, når vi ser manges ikke uforståelige reaktioner herpå.

Tager vi de positive sider, har vi siden fået bekræftet, at der er resultater at hente, når man som i Christiania bedømmes ikke efter sit ry, men efter sine handlinger, noget, der har givet mange den tabte selvspekt tilbage.

Tilstedeværelsen af børn har været meget kritiseret; i dag eksisterer den tidligere meget omtalte børnemagtsgruppe ikke længere. De, der er tilbage, er blevet integreret i andre områder, og der har været et samarbejde med Københavns kommunes børne- og ungdomsværn. Erfaringerne fra dette samarbejde har direktør Ernst Larsen adskillige gange omtalt i yderst positive vendinger.